 	Seyrana dibistanê ji Paul Maar übersetzt von Mahmut Aydin
	Tîna û Tîm heval in. Û ji vê sala perwerdehiyê ve, ew herwiha di heman polê de ne. Navê mamosteya wan Xanim Bode ye. Xanim Bode pir dilgerm e. Ramanên wê baş in.
	Ew bi polê re seyranekê plan dike. Hin dixwazin bimeşin, yên din dixwazin ku bi otobûsê biçin. Xanim Bode dibêje, "Çêtir e ku em herduyan jî bikin." "Em ê bi otobûsê biçin daristana Steigerwaldê. Piştre em ê otobûsê li kêleka daristanê bihêlin û ber bi kavilekî ve biçin." Jörn dipirse, "Divê em ber bi kîjan erqê ve biçin?" Tîna sererast dike, "Kavilek e. Ew xaniyekî kavilbûyî ye." Xanim Bode serê xwe dihejîne. "Erê, ew bermahiyên keleheke şovalyeyan a kevn in. Dîwarên pir stûr û bircekî bilind."

	Sibeha Çarşemê, her kes li Schillerplatzê dicive. Otobûs li wir rawestiyaye. Em tam di dema xwe de diçin. Piştî sê saetan, otobûs li kêleka daristanê radiweste. Şofêr dibêje, "Ez ê li vir li bendê bim."
	Çend kesên ji polê dixwazin birevin. Xanim Bode bang dike: "Ne ewqas bilez! Dema ku em niha di nav daristanê de dimeşin, rêzikên jêrîn derbasdar in: Em bi hev re dimînin, kes bi tena serê xwe nareve. Û kes ji rê dernakeve. Li vir, nava daristanê bixeter e. Ez naxwazim yekî ji we winda bikim. Ma we ev fêm kir?"
	Piştî demeke meşê, ew digihîjin cihekî gelek devî lê hene. Bastian pêşî wan dibîne û diqîre, "Tûşêmî!" Yên din jixwe li devî ne û devê xwe bi tûyan tijî dikin. Xanim Bode dibêje, "Pênc deqeyên we hene." Piştî demekê, ew gazî dike, "Baş e, bes e! Divê em berdewam bikin."

	Dema ku ew dîsa di rê de ne, Tîna ji Tîm re dibêje, "Xemgînî ye ku em neçar man ku em biçin. Tûşêmî pir xweş bûn!"
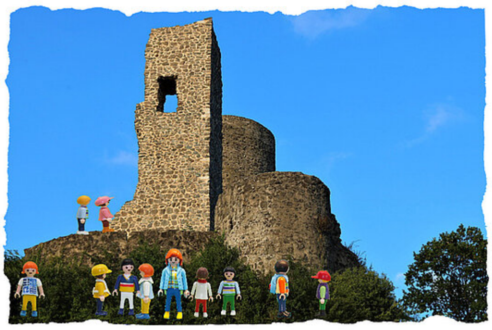	Piştî deh deqeyan, ew digihîjin kavilan. Pêşî, her kes hildikişe ser bircê. Tîna û Tîm diceribînin ku tifa wan çiqas dem digire ku ji serê bircê bigihîje erdê daristanê. Dema ku her kes vedigere xwarê, Xanim Bode dibêje: Em ê li vir nîv saetekê bêhna xwe bidin. Niha hûn dikarin nanên xwe derînin. Lê ji kerema xwe li vir bimînin. Bila kes neçe!"
	Tîna li tiştê ku dayika wê bi wê re şandibû dinêre. Axîn dike, "Na, na." "Nan û penîr!" Ji Tîm dipirse, "Tu ji penîr hez dikî?" Tîm bi ken bersivê dide, "Erê, ez hez dikim." Tîna ji Tîm dipirse, "Em ê biguherin?" "Erê, bê guman," Tîm dibêje, û hîn bêtir dikene. Paşê nanê xwe nîşanî Tînayê dide: Ev jî penîr e! Tîna dibêje, "Ez ê ji xwe re tenê çend tûşêmiyan bînim." "Ev ne pêkan e," Tîm bi dengek nizm dibêje. "Te bihîst ku Xanim Bodeyê çi got." "Ew ê qet ferq neke," Tîna bi dengekî nizm dibêje. "Heta ku bêhnvedan biqede, ez ê vegerim vir." Ew bi dizîka direve.

	Tîm li bendê dimîne. Piştî demekê, Xanim Bode dipirse, "Gelo hemû li vir in?" Tîm bi lez û bez û bi dengekî bilind diqîre. "Erê!" Xanim Bode dibêje, "Çêtir e em bijmêrin da ku bibînin ka hemû 29 kes bi rastî li vir in." "Kî pêşî dest pê dike?"
	Elvîra bi dengekî bilind dibêje "Ez." û diqîre, "Yek!" Bastîan diqîre, "Du!" "Sê!" Ew Achim bû. Tîm diqîre, "Çar!" Û wisa berdewam dike. Tîm difikire, "Hêvîdarim Tîna zû were. An jî Xanim Bode dê ferq bike ku em tenê 28 kes in." Eva diqîre, "Bîst û heşt!" Demek bêdengî çêdibe. Paşê Tîm bi lez û bez diqîre: "Bîst û neh!" Xanim Bode dibêje, "Baş e. Wê demê em temam bûn." Kesî ferq nekir ku Tîm du caran hejmar got.
	Xanim Bode dibêje, "Em rêyeke kurttir digirin." Tîm pir, pir hêdî dimeşe, her tim li paş xwe dinêre. Tîna li ku maye?
	Tînayê heta niha gelek tûşêmî xwariye. Ew ji xwe re dibêje, "Niha divê ez zû vegerim." Lê gava ew digihîje xirbeyan, jixwe her kes çûye. Tîna gazinan dike. "Lanet be! Ew di kîjan rê de vegeriyan?“ Sê rê ji xirbeyên wêran dest pê dikin. Tîna rêya çepê hildibijêre. Ew bi qasî ku dikare zû dibeze. Yên din li ku ne?

	Di dawiyê de Tîm radiweste. Divê ew çi bike? Gelo divê ew ji Xanim Bodeyê re bêje ku Tîna winda ye? Lê paşê divê ew li xwe mikur were ku wî du hijmar gotiye. Xanim Bode dibêje, "Tîm, tu xwe diewiqînî. Were!" Tîm hêdî hêdî dimeşe.
	Tîna direve û direve. Daristan her ku diçe gurtir dibe. Ew radiweste û li dora xwe dinêre. Li derekê çiqilek dişkê. Dengê xişexişê ji nav devî tê. Tîna ji tirsan bêhna xwe digire. Kîroşkek ji nav deviyên li pêşiya wê baz dide. Bi rihetî direve, vedigere kavilan. Li wir ew rêya navîn digire. Ma ew rêya rast e?
	Tîm êdî nikare xwe ragire. Gazî dike, "Xanim Bode, raweste! Tîna winda ye." Û ew vedibêje, ka wî çi kiriye. Xanim Bode qet hêrs nabe; ew tenê pir, pir dikeve heyecanê. Ew fermanê dide, "Zû vegerin! Bila her kes bang li Tînayê bike!" "Divê em Tînayê bibînin. Her kes gazî dike, her kes paşve direve.“ Lê Tîna ne li xirbeyan û ne jî li tûşêmiyan e, û bersivê jî nade. "Xwedayê min! Çiqas xirab e!" Xanim Bode dibêje. Ew hema bêje digirî. "Divê ez gazî polîsan bikim, çareyeke din ji destê min nayê."

	Xanim Bode diqîre, "Divê em ber bi otobusê ve bilezînin. Telefona min a destan li wir e." Hemû zarok heta ku digihîjin otobûsê direvin. Li wir Tîna li kêleka şofêr rûniştiye! Xanim Bode diqîre. "Tîna!" Tîna, tu ji ku hatî vir?"
	Tina bi nermî dibêje, "Ez winda bûm. Xanim Bode, ez pir xemgîn im. Ez pir tirsiyam." Xanim Bode dibêje, "Tirsa min hîn mezintir bû.“ Tîm dibêje, "Lê ya min herî mezin bû!"
	Dawî